BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana

ANY XLV ■ NÚM. 27 | 3 de juliol de 2016 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (IV)

Visitar, consolar

Hi ha situacions de patiment humà que nosaltres podem remeiar amb els nostres mitjans: la fam, la set, la falta de vestit, d'un sostre o d'una sepultura acords amb la dignitat de l'ésser humà. Però també ens trobem amb persones que viuen situacions que no podem solucionar: pensem en els malalts incurables o en els presos que han de complir una condemna. No obstant això, el seu patiment no ens pot deixar indiferents. També a aquestes persones ha d'acostar-se el cristià. La misericòrdia, que es viu quan se les visita, és expressió del nostre desig de solidaritzar-nos amb elles.

La malaltia és sens dubte el problema més angoixós que l'ésser humà ha d'afrontar en la seua vida, perquè en eixe moment experimenta la pròpia impotència, els seus límits i la seua finitud. Com diu el *Catecisme de l'Església catòlica*: «Tota malaltia pot fer-nos entreveure la mort» (núm. 1.500). Al patiment físic que comporta la malaltia apareix l'angoixa vital, perquè en eixos moments es posa a prova la fe en Déu. El malalt es pregunta si Déu ha deixat d'estimar-lo, si pot confiar o esperar en Ell. La fe, l'esperança i l'amor, que són les actituds bàsiques de l'existència cristiana, es posen a prova. Visitar el malalt i manifestar-li la nostra proximitat és un gest de solidaritat amb ell. A més, el cristià sap que el patiment l'uneix a Crist, perquè Ell va carregar amb els nostres dolors i sofriments. No hi ha cap dolor humà que Crist no haja experimentat en si mateix.

També la falta de llibertat és font de patiment per a qui la viu i per a les seues famílies, especialment quan es deu a lleis injustes que no respecten els drets humans o per causa de la fe. Al visitar els presos, el cristià no pot oblidar que Crist va ser capturat i condemnat injustament i, per això, la seua actitud cap a ells no pot ser altra que la solidaritat que el porte a sentir-se com un company de presó. El compromís cristià exigeix, a més, lluitar per la llibertat dels qui patixen condemnes injustes i procurar que es respecten els drets humans dels empresonats perquè, encara que el delicte comès haja sigut molt greu, el condemnat no deixa de ser una persona humana, capaç d'obrir-se novament al bé i a l'amor de Déu. La fe cristiana ens porta a no considerar mai a ningú condemnat per a sempre.

Davant d'aquestes situacions els cristians podem oferir consol. Junt amb les obres de misericòrdia corporals hem de viure les espirituals. Enmig dels patiments que no podem alleujar, l'amor ens demana que consolem a qui està trist. El millor consol que podem oferir en aquestes circumstàncies o en altres de similars, com la mort d'un ésser estimat, és el consol de l'amor i açò es pot fer de moltes maneres: acompanyant en silenci; escoltant més que parlant; mostrant que, malgrat tot, Déu no deixa d'estimar-nos i que un dia eixugarà les llàgrimes dels qui pateixen.

El ministeri de la consolació exigeix una gran delicadesa i saviesa humanes.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (II)

Una fórmula diferent la trobem en el qui fou gran rei, el més gran rei d'Israel: **David**. Els caps de les tribus del nord van a Hebron a demanar-li que els faci de rei. Fou una iniciativa i designació per aclamació popular. David, un cop acceptà ser el rei de totes les tribus, farà un gest de neutralitat: conquereix Jerusalem, ciutat encara en poder del jebuseus, que no pertanyia a cap tribu, perquè entenguessin que era rei de tots. A Jerusalem se l'anomena, la ciutat de David (*IISa* 5).

En canvi, la designació del seu fill **Salomó**, una altra figura preclara de la monarquia israeliana, fou per successió hereditària. De Salomó, la Bíblia ens deixa una preciosa declaració d'intencions, feta en forma de pregària al santuari de Gabaon: *«Concediu, Senyor, al vostre servent que tingui enteniment per a poder governar el poble i discernir entre el bé i el mal»* (*IRe* 3). Aquesta pregària revela un governant d'esperit recte. Com m'agradaria sentir semblants declaracions d'intenció dels dirigents sortits de les urnes!

No podem idealitzar situacions passades. Amb el temps, especialment a Samaria, el regne del nord, hi hagueren cops d'Estat, usurpacions del tron, conspiracions i magnicides... Perquè adés i ara el cor de l'home ha estat víctima d'intencions malsanes i propòsits inconfessables com a conseqüència del pecat.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (IV)

Visitar, consolar

Hay situaciones de sufrimiento humano que nosotros podemos remediar con nuestros medios: el hambre, la sed, la falta de vestido, de un techo o de una sepultura acordes con la dignidad del ser humano. Pero también nos encontramos con personas que viven situaciones que no podemos solucionar: pensemos en los enfermos incurables o en los presos que deben cumplir una condena. Sin embargo, su sufrimiento no nos puede dejar indiferentes. También a esas personas debe acercarse el cristiano. La misericordia, que se vive cuando se las visita, es expresión de nuestro deseo de solidarizarnos con ellas.

La enfermedad es sin duda alguna el problema más angustioso que el ser humano tiene que afrontar en su vida, porque en ese momento experimenta su propia impotencia, sus límites y su finitud. Como dice el *Catecismo de la Iglesia católica*: «Toda enfermedad puede hacernos entrever la muerte» (n.º 1.500). Al sufrimiento físico que conlleva la enfermedad se une la angustia vital, porque en esos momentos se pone a prueba la fe en Dios. El enfermo se pregunta si Dios ha dejado de amarle, si puede confiar o esperar en Él. La fe, la esperanza y el amor, que son las actitudes básicas de la existencia cristiana, se ponen a prueba. Visitar al enfermo y manifestarle nuestra cercanía es un gesto de solidaridad con él. Además, el cristiano sabe que el sufrimiento le une a Cristo, porque Él cargó con nuestros dolores y sufrimientos. No hay ningún dolor humano que Cristo no haya experimentado en sí mismo.

También la falta de libertad es fuente de sufrimiento para quien la vive y para sus familias, especialmente cuando se debe a leyes injustas que no respetan los derechos humanos o por causa de la fe. Al visitar a los presos, el cristiano no puede olvidar que Cristo fue apresado y condenado injustamente y, por ello, su actitud hacia ellos no puede ser otra que la solidaridad que le lleve a sentirse como un compañero de cárcel. El compromiso cristiano exige, además, luchar por la libertad de quienes sufren condenas injustas y procurar que se respeten los derechos humanos de los encarcelados porque, aunque el delito cometido haya sido muy grave, el condenado no deja de ser una persona humana, capaz de abrirse de nuevo al bien y al amor de Dios. La fe cristiana nos lleva a no considerar nunca a nadie condenado para siempre.

Ante estas situaciones, los cristianos podemos ofrecer consuelo. Junto a las obras de misericordia corporales hemos de vivir las espirituales. En medio de los sufrimientos que no podemos aliviar, el amor nos pide que consolemos al que está triste. El mejor consuelo que podemos ofrecer en estas circunstancias o en otras similares, como la muerte de un ser querido, es el consuelo del amor y esto se puede hacer de muchas maneras: acompañando en silencio; escuchando más que hablando; mostrando que, a pesar de todo, Dios no deja de amarnos y que un día enjugará las lágrimas de los que sufren.

El ministerio de la consolación exige una gran delicadeza y sabiduría humanas.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Un any més, romeria a l'ermita del Port

La Congregació Mariana de Roquetes ha organitzat per setzè any consecutiu la romeria a l'ermita del Port. Enguany la pujada s'ha fet el dissabte 30 d'abril. Malgrat el temps rufagós amb el que ha començat la jornada, la capella s'ha omplert amb gent de Roquetes, Raval de Cristo, Jesús i Tortosa.

La novetat d'aquest any ha estat la instal·lació a l'interior de l'església de dos panells, un amb el text de la «Invocació a la Mare de Déu del Port» obra de Mn. Domingo Escuder, i l'altre amb la partitura del mateix himne, de Josi Medina.

Abans de la celebració de l'Eucaristia, hem resat el Rosari pel camí que porta a l'ermita. Amb aquest pelegrinatge a l'inici del mes de maig hem volgut posar, un any més, totes les intencions que portem al cor als peus de la Mare de Déu, Mare de Misericòrdia.

I. Segarra

Trobada de joves als Ports

El passat divendres i dissabte 29 i 30 d'abril, el grup de joves de la parròquia dels Dolors i d'Alfara de Carles vam fer una sortida al Parc Natural dels Ports. En total vam ser uns 25 joves entre 13 i 24 anys.

Durant aquests dos dies va haver-hi moments de tot tipus, de gaudir de la natura però també de tenir un contacte més proper amb Déu.

Vam fer dinàmiques de grup, una excursió a la Cova Avellanes, jocs, pregàries, etc.

Va ser una sortida molt intensa on a més a més de gaudir també vam poder compartir noves experiències com a cristians.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia esborra el pecat

Acabem avui les catequesis sobre la misericòrdia en l'Antic Testament, i ho fem meditant el Salm 51, anomenat *Miserere*. Es tracta d'una pregària penitencial en la qual la petició de perdó està precedida per la confessió de la culpa i en la qual el qui prega, deixant-se purificar per l'amor del Senyor, es converteix en una nova criatura, capaç d'obediència, de fermesa d'esperit i de lloança sincera.

El «títol» que l'antiga tradició jueva ha posat a aquest salm fa referència al rei David i al seu pecat amb Betsabé, l'esposa d'Uries, l'hitita. Coneixem bé la història. El rei David, cridat per Déu per apaivagar el poble i guiar-lo pels camins de l'obediència a la Llei divina, traeix la seva missió i, després d'haver comès adulteri amb Betsabé, fa assassinar-ne el marit. Quin pecat més lleig! El profeta Natan li desvetlla la culpa i l'ajuda a reconèixer-la. És el moment de la reconciliació amb Déu en la confessió del pecat propi. I aquí David va ser humil i gran!

Qui prega amb aquest salm està invitat a tenir els mateixos sentiments de penediment i de confiança en Déu que va tenir David quan es va penedir, i malgrat ser rei, es va humiliar sense tenir temor de confessar la culpa i de mostrar la misèria pròpia al Senyor, convençut de la certesa de la seva misericòrdia. I no era un pecat petit, una mentida petita, el que havia fet: havia comès adulteri i un assassinat!

Benvolguts germans i germanes, el perdó de Déu és allò que tots necessitem, i és el signe més gran de la seva misericòrdia, un do que cada pecador perdonat està cridat a compartir amb cada germà o germana que troba.

(Dimecres, 23 de març de 2016)

Adoración Nocturna de Móra d'Ebre

El viernes 13 de mayo, se restauró la sección de la Adoración Noctura de Móra d'Ebre, en la parroquia de San Juan Bautista, que se instauró y con el tiempo desapareció; pero ahora un grupo de personas entusiastas han tendido a bien revitalizarla.

Se procedió a hacer un acto especial en la iglesia con el Santo Rosario, la Santa Misa y antes del ofertorio fueron llamados los veintiocho miembros que conforman la nueva sección de adoradores encendiendo una vela como signo que quieren ser luz y se les impusieron las insignias. Presidía la celebración Mn. Anastasio Soriano, cura de la parroquia.

Cuando se terminó la misa fundacional, a continuación se hizo la primera vigilia de adoración, con exposición del Santísimo, rezo de vísperas, cantos y bendición.

Los nuevos adoradores fueron acompañados por miembros de las otras secciones como Flix, Batea, Ulldecona, Sant Jaume d'Enveja y Ametlla de Mar. Éramos cerca de unos cincuenta y todos mostraron su devoción.

Cabe destacar, las palabras de aliento y entusiasmo que pronunció el presidente diocesano José Francisco Ferrer.

Después fuimos al salón parroquial y tomamos un refresco antes de despedirnos.

Mn. Antonio Bordás
Director espiritual

Romeria a la Fontcalda

El primer diumenge de maig, aquest any el dia 1, la gent de Gandesa celebrem la romeria a l'ermita de la Fontcalda, però tot acte té una preparació, i això ho vàrem fer el dissabte, a les 12 h, quan els xiquets i xiquetes sortim per cantar pel poble: «A la Fontcalda.»

Aquest cant ens anima a que el diumenge ens posem en marxa a les 7 del matí, per anar a l'ermita i celebrar l'Eucaristia, el dinar, el rés del rosari pels malalts i a la nit l'entrada de la romeria al poble.

Una experiència que ens fa cristians, poble i comarca.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Gandesa

Confirmacions a Gandesa

El divendres 13 de maig, a les 20 h, les campanes al vol anunciaven una festa i era la Festa de la Confirmació de 13 nois i noies de la nostra comunitat parroquial.

Després de dos anys de catequesi de confirmació feien davant de la comunitat el pas de dir sí al compromís baptismal que un dia van dir els seus pares i padrins.

Donem gràcies a Déu per aquest sagrament i demanem a la Mare de Déu de la Fontcalda que els ajudi a ser testimonis enmig del món.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Gandesa

AGENDA

- **Dies 4 i 5.** Pelegrinatge diocesà a Lourdes.
- **Dimecres 6.** Teresianes, a les 11 h, reunió d'arxiprestes i delegats.
- **Dissabte 9.** Ascó, a les 19 h, confirmacions.
- **Diumenge 10.** Paüls, a les 12 h, Missa del 50è aniversari del temple parroquial.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14.15b-16.19-20 / Sl 144 / Mt 9,18-26]. Sta. Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / Sl 113 / Mt 9,32-38]. Sant Antoni Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dimecres [Os 10,1-3.7-8.12 / Sl 104 / Mt 10,1-7]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dijous [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; sant Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dissabte [Is 6,1-8 / Sl 92 / Mt 10,24-33]. Sant Agustí Zhao Rong, prev., i companys mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 30,9b-14 / Sl 68 / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

Diumenge XIV de durant l'any

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: «Que en són, d'admirables, les vostres obres!». R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, ell que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: No ha refusat la meva súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,1-12.17-20) *(Versió abreujada)*

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancessin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí.

Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa.

Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre.

Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festejad a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis; alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto; mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado, se manifestará a sus siervos la mano del Señor.»

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica, / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, por la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo.

Pues lo que cuenta no es la circuncisión ni la incircuncisión, sino la nueva criatura.

La paz y la misericordia de Dios vengan sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios.

En adelante, que nadie me moleste, pues yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús.

La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20) *(Versión abreviada)*

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos, y los mandó delante de él, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que envíe obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os envío como corderos en medio de lobos. No llevéis bolsa, ni alforja, ni sandalias; y no saludéis a nadie por el camino.

»Cuando entréis en una casa, decid primero: "Paz a esta casa". Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros.

»Quedaos en la misma casa, comiendo y bebiendo de lo que tengan: porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa en casa.

»Si entráis en una ciudad y os reciben, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya en ella, y decidles: "El reino de Dios ha llegado a vosotros".»

COMENTARI

El Senyor en designà encara setanta-dos i els envià

Signe de profeta autèntic és acabar la denúncia amb anunci de porta oberta a l'esperança. *Is* 66 compleix el criteri amb oracle de salvació sobre Jerusalem que naix de nou per exercir de *mare que consola el seu fill*, amb l'encàrrec que el Senyor li renova.

Jerusalem rep novament els beneficis del Senyor que *decantarà cap a ella com un riu la pau i el benestar.*

Tot és conseqüència de la misericòrdia de Déu vers els seus fills que *a Jerusalem seran consolats*.

L'epíleg de *Ga* —escrit per Pau *de pròpia mà*— marca el contrast entre els seus opositors que defugen la creu i l'Apòstol que confessa: *Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist*.

Entre les dues postures no hi ha acord possible.

Per a l'Apòstol *l'únic que val és que hàgim estat creats de nou* per a formar el nou *«Israel de Déu»*, l'Església.

Que ningú no m'amoïni: no per estoica impertorbabilitat sinó perquè *porto en el meu cos les marques distintives de Jesús*, seqüeles visibles del que Pau missioner ha patit.

Lc presenta la vocació i missió d'uns *altres setanta-dos deixebles* en paral·lel al cap. 9 amb la vocació dels Dotze.

«Setanta-dos» són els pobles del món a *Gn* 10. La xifra simbolitza la dimensió universal de la missió.

Els envià de dos en dos: per la validesa del testimoniatge calen almenys dos testimonis (*Dt* 19,15). El subjecte del testimoniatge no és l'individu sinó la comunitat eclesial.

Davant *la collita abundant i els pocs segadors*, primer cal *demanar a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar.* La pregària autèntica portarà al compromís: *«Aneu.»*

Tot sabent-nos *enviats com anyells enmig de llops*: somniar una missió a favor de corrent és desviar-nos del camí de Crist. Tot i això, *quan entreu en una casa digueu primer «Pau en aquesta casa»*, imitant el Ressuscitat que sempre saluda amb el *«Pau a vosaltres».*

No us alegreu que els esperits se us sotmeten, com si l'èxit fos mèrit vostre. *Alegreu-vos* més aviat de la vostra fidelitat i de *que els vostres noms estan inscrits en el cel.*

Mn. José Luis Arín

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.